Pregaria.cat

Entrada

La Xiprer es fa monja

Per JesusR el dl., 18/02/2019 - 23:52

Però què dius? Impossible! Segur que és una broma, segur que ens està prenent el pèl. La Xiprer, monja!! Doncs jo... bombera!!

No es pot explicar com va ser aquell sopar de les amigues del col·legi, avui quasi totes joves professionals, més o menys ben col·locades, la majoria aquí i altres a Alemanya. Quan va arribar la Xiprer, es fa ver un breu silenci, i totes en peu varen cantar aquella cançó: “Venid y vamos todas con flores...”

La Xiprer tenia fama de ser una de les més divertides, molt seriosa a la feina, fidel en els secrets, aficionadíssima al cine i capaç d’estar ballant tres hores sense parar. Però era l’amiga segura, que guardava les confidències, a qui podies trucar a l’hora que fos, i algunes amigues sabien que escrivia poesia, en especial quan es posava romàntica.

Com és natural, després de moltes bromes i ja cap a les postres, la conversa es va anar asserenant i totes estaven un xic neguitoses —encara que ho dissimulaven amb més desencert que encert— per saber què li havia passat a la Xiprer, que encara no feia un any havia trencat amb el Konrad, un austríac esportista i a punt de graduar-se en arquitectura.

“Ja fa anys que de tant en tant em passava pel cap la possibilitat de fer-me monja. Sempre em creia que era un absurd i ràpidament ho descartava com una rara mania. Fins i tot quan anava a la psicòloga ella deia que segurament era una situació originada per la simpatia que de menuda sempre vaig tenir per la meva àvia... Els psicòlegs sempre fan igual: tots els trastorns venen del tres primers anys de la vida. I és clar, qui els pot contradir, si ni te’n recordes?!

Recordeu aquell nen mort a la platja? Aquella foto va ser el detonant. En una vetlla de pregària que vam fer al casal vaig experimentar una cosa molt forta, com si aquell infant fos el meu fill. Buf!!! Va ser aleshores que va començar el canvi i també, sense saber com, una mena de nova relació amb Déu... fins que vaig decidir mirar de ser absolutament lliure per poder triar el que em donés la gana per aportar tota la meva força, amor i creativitat per ajudar els fills dels immigrants. En aquesta llibertat —gens fàcil d’aconseguir—, resulta que Algú em va trobar i em va dir: Si vols, segueix-me... I jo: Sí que vull. Qui era? Doncs potser us semblarà molt absurd... Era Jesús!! Quin Jesús? Ell, el de Nazaret, que el sento viu i em vol.”